

[Krag.]

Jeg maa gaa ud fra, at saadanne Meddelelser er tilgaaet den højtærede Minister, og det vil derfor, synes det mig, i denne Forbindelse, naar vi nu staar ved Lovgivning om Forlængelse af visse Bestemmelser idten her omtalte Lov, være af Betydning at faa Rede paa, i hvilket Omfang saadanne Oplysninger er tilgaaet den højtærede Minister, hvorvidt han har faaet disse Indberetninger under en saadan Form, at han derved har været i Stand til at overvaage den almindelige Nedsættelse af Udlaansrenten, og endelig, hvis Indberetningerne i saa Henseende har fremvist Mangler, har truffet eller agter at træffe saadanne Bestemmelser, at det, som var Lovens Hensigt, en mindst tilsvarende Reduktion af Udlaansrenten omfattende samtlige Debitorer, kan finde Sted fremtidig.

Jeg haaber, den højtærede Minister vil kunne give Oplysninger paa dette Punkt, som kan tjene til at dæmpe den Uro, som de hidtidige Tilstande paa dette Omraade har foranlediget. Der er saa sandelig paa dette Omraade desværre Uroelementer nok i Tiden, hvad der tilkendegives paa en Maade, der ikke kan være egnet til at formindske, men kun til at forøge de Vanskeligheder i økonomisk Henseende, som Erhvervene og ikke mindst Landbruget lider under.

Christmas Møller: Da mit Partis Ordfører i denne Sag, Krisefonds- og Rentenedsættelsesloven fra i Fjor, ikke kan være til Stede ved dette lille Lovforslags Behandling, skal jeg paa hans og mit Partis Vegne gøre nogle ganske enkelte Bemærkninger om Lovforslaget.

Lovforslaget om Oprettelse af en Krisefond og om en Nedsættelse af Renten for Bank- og Sparekasseindskud af 1. Maj 1933 indeholdt jo for saa vidt to skarpt afsondrede Afsnit, nemlig dels Oprettelsen af Krisefonden og Bestemmelser om, hvorledes Krisefonden skulde virke — Bestemmelserne i § 4, Punkterne 1—5, hvis Gyldighed nu foreslaas forlænget et Aar frem i Tiden —, dels den tvungne Nedsættelse af Indlaansrenten i Banker og Sparekasser. Det konservative Folkeparti stemte imod dette Lovforslag ved den endelige Behandling saavel i Folketinget som i Landstinget; men som ærede Medlemmer vil vide, var Aarsagen dertil Nedsættelsen af Renten, hvorimod vi paa intet Tidspunkt har modsat os Oprettelse af en Krisefond. Jeg har Lov til at sige, at i de Maaneder, der gik, fra dette Spørgsmaal blev rejst — man kan vel sige, at det op-

rindelig blev rejst af Partiet Venstre i Januar Maanedes første Dage —, indtil Loven traadte ud i Livet, havde vi for vort Vedkommende ikke modsat os noget saadant, men tværtimod paa samme Maade som andre anbefalet det.

Vi vil derfor for vort Vedkommende kunne anbefale, at dette Lovforslag om Opretholdelse af Krisefondens Virksomhed et Aar frem i Tiden gennemføres, og gennemføres ekstraordinært hurtigt, hvilket er nødvendigt, hvis ikke der skal blive et Hul i Lovgivningen, idet den gældende Lov udløber til 1. April. Derfor kan det maaske være noget vanskeligt ved denne Lejlighed at faa udtømmende Besked om de Spørgsmaal, der er rejst af det ærede Medlem Hr. Krag som Ordfører for Partiet Venstre, Spørgsmaal, som jeg ogsaa kunde ønske at sige nogle enkelte Ord om.

Jeg vil dog sige det paa samme Maade som det ærede Medlem Hr. Krag. Af Landstingets Betænkning i Rigsdagssamlingen 1932—33 ser jeg nemlig — det findes paa Sp. 1931—32, jeg beder om Formandens Tilladelse til et kort Citat —, at Udvalgets Flertal — og det var saa demokratisk, som det kunde være, thi det var Udvalget med Undtagelse af Landstingsmændene Lange og Stein — udtaler:

„Med Hensyn til § 10 ønsker Flertallet at pointere, at ihvorvel det vil være ugørligt at give egentligt Direktiv til Bankerne og Sparekasserne for Fordelingen af Lettelsen i Udlaansrenten, maa Pengeinstitutionerne ikke tjene ved Nedsættelsen af Indlaansrenten, men er forpligtet til at foretage en forholdsmæssigt Nedsættelse af Udlaansrenten.“ Det er klart, det staar der i Paragraffen. Men saa tilføjes der:

„Flertallet vilde dog anse det for ønskeligt, om de, der trænger haardest, opnaar den største Nedsættelse.“

Dette vidste det ærede Medlem Hr. Krag begribeligvis. Jeg synes imidlertid, man kunde gaa et Skridt videre og sige, at det høje Landstingsflertal næsten gav Bankerne en Anvisning paa, hvorledes de skulde administrere denne Bestemmelse, en Anvisning, hvorefter Bankerne havde Lov til at administrere den, saa den var behagelig for Bankerne.

Dernæst vil jeg gerne sige, at ogsaa jeg kunde ønske Oplysninger om det herhen hørende Forhold. Der er jo langt til Paaske, saa vi kan maaske nok naa at faa disse Oplysninger, som jeg mener vi paa den ene eller den anden Maade skal have. Jeg vil for saa vidt ræsonnere imod den alminde-